

Az egyes magánhangzók fonológiailag releváns megkülönböztető jegyek alapján összeállított **fonetikai rendszere**
 „A magyar nyelvjárások atlaszá”-nak felfogása szerint

Nyelvállás	Veláris (mély)	
	Illabiális	Labiális
Felső	<i>i</i> — [ɯ —]	<i>u</i> — <i>ú</i> [u — u:]
Középső	<i>ĕ</i> — [ɤ —]	<i>o</i> — <i>ó</i> [o — o:]
Alsó	<i>e</i> — [ʌ —]	<i>a</i> — <i>ā</i> [ɔ — ɔ:] ¹
Legalsó	<i>á</i> — <i>á</i> [a — a:] ²	

Palatális (magas)	
Labiális	Illabiális
<i>ü</i> — <i>ű</i> [y — y:]	<i>i</i> — <i>í</i> [i — i:]
<i>ö</i> — <i>ő</i> [ø — ø:]	<i>ĕ</i> — <i>é</i> [e — e:]
<i>œ</i> — <i>œ̄</i> [œ — œ:]	<i>e</i> — <i>ē</i> [ɛ — ɛ:]
	<i>ä</i> — <i>ǟ</i> [æ — æ:]

¹ A magyar *a*-t jelölik [ɐ]-val is. Az [ɐ] az IPA jelölése szerint egy mediális képzésű alsó-legalsó nyelvállású hang. Az angol Wikipedia [ɒ]-val írja, azaz legalsó nyelvállásúként jelzi.

² Az *á* e szerint a jelölés szerint legalsó nyelvállású. A MNyA. ezzel szemben az alsó és a legalsó nyelvállás közöttiként jelzi. A magyar szakirodalomban előfordul mind alsó, mind legalsó nyelvállásúként rendszerezve is. Mivel az *á*-nál zártabb, alsó nyelvállásúként [ʌ] szokás inkább értelmezni, Bolla is ekként jelzi nyelvjárási szövegek átírásában. Ekkor viszont zavaró módon egy rendszertani helyen van az *e*-vel. Ez a probléma vélhetőleg a finnugor átírásból származik, ahol öt nyíltsági fokkal számolnak. A magyar egyezményes hangjelölésben az *e* vélhetőleg a táblázat rendszerkényszeréből született (miután az *á*-t legalsó nyelvállásúnak vették), és egy soha nem értelmezett, a magyarban (a magyar nyelv történetében) soha nem létezett hangot jelöl (vagy egy zártabb *á*-t).